

Krzysztof Galas

Matka poetów

Helenie Gordziej

tak ją nazywał Wincenty Różański
tych którzy mają talent
kierował do niej
pod skrzydła metafory

Wielu dotarło do mistrzyni słowa

Ona zawsze gotowa do pomocy
wypatrywała iskierki talentu
w wątpliwych treściach
młodych adeptów

Dzisiaj Matka poetów marszczy brwi
spojrzeniem pełnym rezygnacji
podsumowuje życie
zamknięta w pudełku mieszkania
patrzy przez okno
odlicza samotne lata
akceptuje upływ czasu
nie czuje urazy do wiosny
szanuje prawo lata do istnienia
choć wyjście do sklepu w słoneczny dzień
sprawia fizyczny ból
(z każdym rokiem światłowstręt
coraz mocniej daje się we znaki)

W jednej ręce ściska banknot dla znajomego
zebraka
palce drugiej opiera na piórze

Walcząc z demonami samotności
obnaża niezmienną słabość ludzkiej natury

Modlitwa o błękit

Ten dom miał mieć jasne pokoje
pachnące drewnem podłogi
i gładkie poręcze na krętych schodach

Nie ma domu ani mebli
jest nowa epoka
dawno już nie moja

Nie rozumiem tego świata
i rządzących nim praw

Codziennie modlę się o błękit
co ukłębły ślepe oczy
chłodną barwą
i oczyścić głowę z wątpliwości

Przekwitają moje sady
noce ocierają się o bezsenność
świty pachną zniechęceniem

Kłaniam się losowi
czuję rosnącą wdzięczność
za każdy kolejny zanik pamięci

Czas i miejsce

Najpierw wystarczy
świadomie celebrować noc
niemalże wątpić w nadejście
nowego dnia

Później
kiedy świt obudzi dobrotliwy uśmiech
trzeba wytrwale ścierać kurze
z mebli i obrazów
osuszać drobne łzy na policzkach
hojnie rozdawać pocałunki

Wreszcie na koniec
najlepiej jakoś pod wieczór
zapomnieć o bólu ramion
usłyszeć echo wytęsknionych kroków
na drodze do celu
Uznać właściwy czas i miejsce

Gaśniesz

zgodnie z taktem ciągłych poświęceń
w rytmie leniwego bezwładu
i niezdolnej winy

Nikniesz na pustyni nieomówień
w przeświadczeniu że nie cofniesz
minionego czasu

Odchodzisz jak stara komediantka
w papierowej czapce ostatnich złudzeń

Twoje myśli nauczone pokory
w każdej chwili głodne
zawsze spóźnione
wysuszone jak liście

Los pieczętuje starość nudą

Jeszcze nie jesteś martwa
choć widoczna słabość
domyśla się celu
mści się na urokach wspomnień
psuje nastrój

Pochylasz się nad porą odejścia

Bez żalu?

* * *

Znika błękit roztańczony
odsuwa się
ustępuje miejsca
zjawiają się zawzięte chmury
tłuste siwe matrony
opasłe i leniwe
rozsiadają się wszędzie
zanim napoją deszczem
do bólu wyschniętą ziemię

Ogromne krople
ślizgają się po brudnej szybie

Teraz kiedy poczułem
ciepło oddanej kobiety
powoli godzę się z nieuniknionym
już mnie nie martwi
że moje oczy nie są głęboką zielenią
a jedynie dwoma kawałkami
gładkiego plastiku

Uchodzi ze mnie niepewność
ustępuje rozdarcie
przestaję się jąkać
wrywam się z kręgu wmówionego mi
nieszczęścia

* * *

Moje źrenice zapominają barwy
niebezpieczny świat
poznają przy pomocy rąk
palce suną łapczywie
po szczegółach kształtów

Moje dłonie muszą umieć więcej
bo oczy dotknięte wrodzoną wadą
okazały się bezużyteczne

Skazany na ćwiczenie woli
połączone z obowiązkiem godzenia się
z bezlikiem bolesnych sytuacji
podejmuję trudne wyzwania
nie ulegam ślepej niemocy
nie pozwalam się wykłuczyc
ani zepchnąć na margines

Cenię to życie wydrążone ze światła
z każdym dniem mocniej

Szczesny Wroński

Gdybym

gdybym był ptakiem
skrzydła włóklbym po ziemi
co za stereotyp „fruwający w przestworzach”

gdybym był gadem
wspinałbym się na szczyty
po co miałby ktoś deptać moją płaską głowę

gdybym był trawką
skreśliłbym słówko „jarać”
zachęcałbym do tańca wokół kopki siana

gdybym był drzewem
ściąłbym się na papier
po co głupio szumieć jak można krzepić serca

gdybym był wódką
zmieniłbym się w konwalię
i posiadałbym elektorat rozwąchanych tłumów